

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: N. N., zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2017, č. j. 2 A 92/2016 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Ing. Jakubu Backovi, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce byl dne 20. 9. 2016 ve 22:30 zajištěn policejní hlídkou pro důvodné podezření z neoprávněného pobytu na území České republiky dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii ČR“). Dne 21. 9. 2016 ve 3:45 bylo o zajištění žalobce formálně rozhodnuto dle § 27 odst. 2 zákona o Policii ČR.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 9. 2016, č. j. KRPA-389362-21/ČJ-2016-000022, bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského

parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), a to dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný zjistil, že se žalobce jmenuje jinak, než je uvedeno v jím předloženém falešném cestovním dokladu, a že je v Německu a Švýcarsku veden v databázi žadatelů o udělení azylu. S přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce stanovil žalovaný dobu trvání zajištění v délce 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 22. 11. 2016, č. j. 2 A 80/2016 - 29.

[4] Žalovaný přistoupil rozhodnutím ze dne 20. 10. 2016, č. j. KRPA-389362-40/ČJ-2016-000022, k prodloužení doby zajištění žalobce o 28 dnů, a to z důvodu realizace úkonů nutných k provedení předání žalobce německým orgánům.

II.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť k jeho vydání došlo po uplynutí stanovené doby zajištění. K omezení svobody žalobce došlo jeho zajištěním již dne 20. 9. 2016, třicetidenní doba, v jejímž rámci mohlo být vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění, tedy uplynula dne 19. 10. 2016.

[6] Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 2. 1. 2017, č. j. 2 A 92/2016 - 39. Městský soud uvedl, že počátek doby omezení osobní svobody žalobce formou zajištění je nutno určit způsobem pro něj nejvýhodnějším a do doby zajištění je třeba započítat každý, byť jen započatý den. Třicetidenní doba, kdy měl žalovaný vydat rozhodnutí o prodloužení zajištění dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, tak uplynula dne 19. 10. 2016. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v době, kdy již žalobce nebyl zajištěn, a z logiky věci se tak nemohlo jednat o prodloužení doby zajištění, nýbrž jedině o nové rozhodnutí o zajištění žalobce. Napadené rozhodnutí proto městský soud zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

III.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel označil napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[9] Tvrzenou nezákonnost spatřoval stěžovatel ve způsobu výpočtu prvního a posledního dne třicetidenní zajišťovací doby. Podle stěžovatele je rozhodujícím parametrem k určení posledního dne zajištění prvotní čas zajištění, který je přesně vyjádřen ve dnech, hodinách a minutách. Dle stěžovatele tak uplynula doba zajištění žalobce dne 20. 10. 2016 ve 22:30. Stěžovatel zpochybnil právní hodnocení věci městským soudem, jenž se přiklonil k započtení celého dne, v němž došlo k omezení svobody žalobce.

pokračování

[10] Stěžovatel taktéž poukázal na skutečnost, že žalobce byl zprvu krátkodobě omezen na svobodě dle § 27 odst. 2 zákona o Policii ČR. Délka omezení dle tohoto právního titulu se počítá v hodinách. Rozdílné určení délky zajištění dle zákona o pobytu cizinců a dle zákona o Policii ČR je neodůvodněné. Navíc na určení doby zajištění nelze použít obecná pravidla pro počítání času dle § 40 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[12] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel nejprve uplatnil zcela obecně námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když uvedl, že napadený rozsudek lze označit za nepřezkoumatelný. Nijak však neupřesnil, v čem jeho tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřuje, a Nejvyšší správní soud nevidí žádný konkrétní důvod, proč by měl být za nepřezkoumatelný označen, když splňuje základní požadavky kladené na přezkoumatelné soudní rozhodnutí. Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Napadený rozsudek vyhovuje výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů napadené rozhodnutí žalovaného pokládal za nezákonné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[16] Lze tudíž přikročit k posouzení rozhodné právní otázky, tedy zda v době vydání stěžovatelova rozhodnutí ze dne 20. 10. 2016 již uplynula třicetidenní doba prvního zajištění. Mezi účastníky řízení není sporný výše rekapitulovaný skutkový stav, nýbrž pouze otázka aplikace § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců: „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení*

doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

[17] Ve výroku prvního rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 22. 9. 2016 bylo uvedeno, že „[d]oba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.“ Podle názoru městského soudu byl tímto prvním dnem již celý den 20. 9. 2016, kdy byl ve 22:30 žalobce omezen na osobní svobodě. Naopak podle stěžovatele je pro určení konce doby zajištění relevantní čas zajištění určený nejen ve dnech, ale i v hodinách a minutách. Tento jeho názor je ovšem rozporný s judikaturou zdejšího soudu, kterou správně citoval městský soud.

[18] Klíčový je zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 - 59, publ. pod č. 3044/2014 Sb. NSS, který jednoznačně odpovídá na právní otázku položenou stěžovatelem v kasační stížnosti: „*Předchází-li zajištění dle § 124b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zajištění v režimu § 27 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je počátek zajištění nutno odvíjet již od tohoto okamžiku omezení osobní svobody cizince. Pokud jde o určení konce běhu lhůty určené v rozhodnutí o zajištění, při absenci výslovného pokynu zákona je nutno vykládat tuto otázku způsobem pro zajištěného cizince nejpriznivějším; do doby zajištění je tak nutno počítat každý, i jen započatý, den, kdy byl omezen na svobodě.*“

[19] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 8 Azs 166/2015 - 52, který citoval městský soud, byl zde vyjádřený právní názor jasně vztažen i na zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Citovaná právní věta přitom jasně reaguje právě na situace, kdy zajištění podle zákona o pobytu cizinců předchází zajištění podle § 27 zákona o Policii ČR. Je pravdou, že toto ustanovení počítá délku zajištění nikoli ve dnech, ale v hodinách, jak je zjevné z jeho odst. 3: „*Zajištění podle odstavce 1 může trvat nejdéle 24 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Zajištění podle odstavce 2 může trvat nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Celková doba zajištění podle odstavců 1 a 2 nesmí být delší než 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody.*“ Při přezkumu zákonnosti rozhodnutí o zajištění vydaného podle § 129 zákona o pobytu cizinců je však nutno vycházet z tohoto zákona, který počítá dobu zajištění ve dnech, nikoli v hodinách. Sám žalovaný ve výroku prvního rozhodnutí o žalobcově zajištění ze dne 22. 9. 2016 stanovil dobu zajištění na 30 dnů ode dne omezení žalobcovy osobní svobody. Šlo jistě o dobu zajištění počítanou výhradně podle zákona o pobytu cizinců, podle něž bylo rozhodnutí vydáno, nikoli o kombinaci „nejdéle 48 hodin“ zajištění podle § 27 zákona o Policii ČR a zbývajících 28 dní podle zákona o pobytu cizinců.

[20] Doba zajištění podle tohoto rozhodnutí ze dne 22. 9. 2016 vydaného podle § 129 zákona o pobytu cizinců tak měla být celá počítána výhradně ve dnech, jak plyne ze zákona o pobytu cizinců. Stanovení lhůt v hodinách podle § 27 zákona o Policii ČR nebylo pro věc relevantní, stejně jako pravidla pro počítání času obsažená v § 40 správního řádu. Není zjevné, proč se stěžovatel domáhal jejich nepoužitelnosti na danou věc, když městský soud jimi vůbec neargumentoval, navíc jde o pravidla pro počítání lhůt pro provedení určitého úkonu ve správním řízení, takže pro určení doby délky zajištění nebyla vůbec použita.

pokračování

[21] Lze tedy uzavřít, že městský soud posoudil rozhodnou otázku správně, neboť podle zákona o pobytu cizinců a judikatury Nejvyššího správního soudu jej vykládající je doba zajištění počítána v zákoně o pobytu cizinců ve dnech a je do ní započítáván každý započatý den, kdy byl cizinec omezen na svobodě. V žalobcově případě to znamenalo, že do třicetidenní doby jeho zajištění stanovené v rozhodnutí o zajištění ze dne 22. 9. 2016 bylo třeba započítat již den 20. 9. 2016, jak správně konstatoval městský soud, takže tato doba skutečně skončila již 19. 10. 2016.

[22] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože v řízení neučinil žádný úkon, takže mu žádné náklady nevznikly.

[24] Žalobci byl městským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., který podle poslední věty tohoto ustanovení zastupuje žalobce i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Protože však podle obsahu spisu ustanovený žalobcův zástupce neprovedl v řízení o kasační stížnosti žádný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), Nejvyšší správní soud mu odměnu za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu